

NØVN

Minningarorð um Hervør Hanusardóttir Durhuus

19. 09. 1940 – 19. 03. 2013

Øll gjørdist ógvuliga kløkk, tá deyðsboðini um, at Hervør ikki var okkara millum longur. Hon var rípt frá okkum beint í sínum altíð virkna lívi.

Hervør var dóttir Hannu og Hanus við Høgadalsá. Hon var eldst av 4 systkjum.

Hervør giftist til Vestmanna við Jógvani Durhuus. Tey búsettust á Heygum, har tey búðu, til tey fyri smáum 10 árum síðan fluttu í Suðurstreymoy út á Argjir.

Hervør var arbeiðssom nærløgd og iðin. Hon var við í bygdarlívnum í Vestmanna bæði á ein og annan hátt. Hennara partur lá ongantíð eftir.

Vit standa púra býtt. Eingin vantaði, at tú so bráðliga legði frá tær. Har tú vart, fylti tú so nógv. Ein serstøk kvinna, ið øll vóru góð við. Tú hevði tað best, tá tú kundi gera okkurt fyri tíni meðmenniskju.

Ein kundi altíð heita á Hervør, um tað var okkurt, sum tørvaði. Hon bakaði, baldýraði, seymaði. Hon vav og tøvdi. Tað var ikki tað ting, hon ikki megnaði.

Eg var í brúdleypi tykkara. Silvurbrúdleypi og gullbrúdleypi eisini. Altíð vóru vit øll vælkomn í heim tykkara. Jú, sanniliga er mangt gott at minnast aftur á.

Hervør dugdi og skipaði eina rúgvu av kvæðum og vísum og stóran part av Føroya Fólks, henni nýttist ikki sanghefti.

Mangan hava vit ferðast við dansifeløgum kring um í øllum Norðurlondum og suður til Spania og eystur til Estlands. Ja, tú ætlaði tær til Grønlands síðsta summer, men tað gjørdist tær ein onnur ferð. Vit spáa, men annar er, ið ræður.

Vit vóru eisini frálíkar ferðir innanoyggja. T.d. túr-

urin í Gásadali og tann í Skorastovuni uppi undir Kopsenni á sinni.

Hervør livdi fyri manni, børnum, ommubørnum og fyri tí føroyska dansinum.

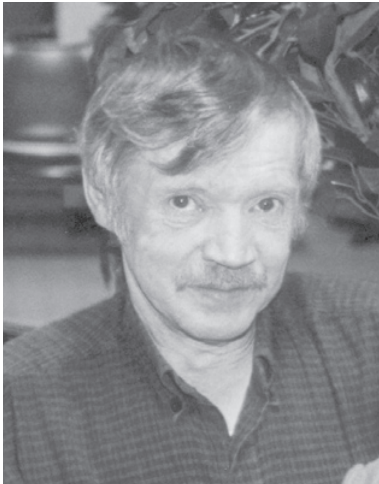
Norðstr. Dansifelag gjørdi teg til heiðurslim fyri góða og trúgva tænastru.

Hervør var altíð við tí góða orðinum. Saknurin er stórur hjá okkum øllum og ikki minst tí føroyska dansinum, har tú og Jógvan altíð vóru í fremstu røð - .

Hervør royndi eisini sjólvíð bæði á nær- og fjarleiðum. Sjólvíð lá eisini væl fyri hjá henni. Sagt verður eisini, at hon var eftir havhesti saman við manninum. Tað er helst sjáldsamt, at konufólk nú í tíðini fáast við slíkt.

Ein megnar kvinna er farin frá okkum. Friður verið við minninum um Hervør Hanusardóttir Durhuus.

Maria og Øssur

Minningarorð um John Dalheim

Bara nøkur orð til tín, John. Ja, góði, nú ert tú farin, og eftir sita vit við minnunum og sakninum. Tað er bara so undarligt fyri okkum, nú tú ikki ringir til okkum, sum tú so mangan gjørdi, bæði av skipinum, og tá tú var komin í land. Vit sóu oman til tín og kundu fylgja við, um tú var komin heim.

Vit hava so góð minnir um teg. Tú var tann góði vinurin av húsinum hjá okkum. Tú var góður við okkum og vit við teg. Mangan døgurðamatín fingi vit frá tær.

Tú var tolin og góður

av lyndi. Tú var góður við øll. Mong eru tey, sum kunnu takka tær. Ja, sum tað bleiv sagt í kirkjuni, tú var klárur at hjálpa øllum.

Tú hevði títt at stríðast við, tað vistu vit, og nú var heilsan veruliga farin at bila.

Góðu Laila og Per, gott er at hava góð minnir. Jesus styrki tykkum í sorgini.

Vit vilja takka fyri alt. Friður veri við minninum um teg, okkara góði vinur.

Jón og Louisa

KJAK

Ein tøkki til heimahjálpirnar

Hansina Berg

Eg má beinan vegin siga, eg eri ikki í tí kórinum, sum niðurgerð heimahjálpirnar, sjúkrasystrarnar og leiðsluna.

Eg var á einum fundi í Miðlahúsinum. Eg var skelkað eftir fundin. Eg helt, at tað var farið illa við heimarøktini. Eg fekk eitt pappír upp í hondina, har eg skuldi tekna meg sum lim í einum felag. Tá eg fann út av, hvat hetta felagið var fyri nakað, so slapp eg mær burturúr felagnum.

Eg havi sjálv verið heima-

hjálp í fleiri ár, men eg minnist ikki, at nakað hevur verið so grelt, sum tað er nú. Tað sigur seg sjálv, at tað onkuntíð hevur verið strævið og kanska eitt sindur illsligt. Men nú haldi eg tað fer heilt av sporinum.

Eg fekk heimahjálp, tí at maður mín er illa invalideraður. Hann kann einki. Eg royndi sum longst sjálv, til eg sjálv fór í senk. Also eg kláraði ikki at passa hann.

Heimahjálpirnar ganga nú nógv ferðir um dagin, tað verður skift nógv uppá fólkið, men tær koma við einum smíli, sjálv um tær hava verið nógv staðir, áðr-

enn tær koma heim til okkara. Minnist til! Tær skulu stilla seg um, hvørja ferð tær fara frá húsum til hús. Bara tað er ein kunstur.

Maður mín spyr meg, nær heimahjálpirnar koma. Og tær eru góðar við hann, og hann við tær.

So tá man hoyrir, at eitt felag er sett á stovn fyri at knúsa heimahjálpirnar, so ljóðar tað sera ódámligt. Tað mega vera aðrir mátar at loysa trupulleikarnar á. Farið altíð til kelduna sjálva - í hesum førinum heimarøktina.

Setið tykkum niður andlit til andlits, tá skal tað verða

løgíð, um tit ikki fáa okkurt burtur úr. Brúkið vit og skil- ikki illsinni og briksl. Trúgvíð mær, tá kemur okkurt gott burtur úr. Báðir partar hava onkra skyld.

Heimahjálpin ger eitt gott arbeiði. Man finnur altíð klintu ímillum hveiti, og tann eina klintan kann spilla nógv.

Ynski tykkum alt tað

besta, heimarøktin.

Og til tey, sum eru ónøgd: Farið beint til kelduna - andlit til andlits.

Heilsan ein vælnøgður brúkari.